

[Waldorff]

Jeg mener i virkeligheden, man burde stille som et krav, at tomme byggegrunde, overalt, hvor de findes, ikke må bebygges, før der er lavet en planlægning, som omhandler legepladser, og som omhandler det, jeg i virkeligheden opfatter som det mest perspektivrige krav, man kan rejse vedrørende disse ting, nemlig det, der er kaldt børnenes jord. Situationen er den, at alle voksne mere eller mindre, alt efter hvilken social klasse de nu tilhører, har områder, arealer, som de råder over. Den eneste gruppe, der helt sikkert ikke har sådanne arealer, heller ikke selv om der er legepladser, er børnene. Der er fantastisk behov, viser det sig, også dér, hvor man faktisk har forsøgt sådan noget, for at oprettholde arealer, hvor børn kan gøre lige præcis alle de ting, som vort institutionssamfund, vort pænt byggede og polerede samfund ikke har plads til nogen som helst andre steder. Det mener jeg er nogle af de perspektivrige krav, som man skal slås for.

Det skal man i virkeligheden også gøre – i hvert fald for princippet – i forbindelse med de saneringer og gårdrydninger, som tromler hen over storbyerne og især København i øjeblikket, og som netop ikke tager gnist af hensyn til de behov, som børn har i forhold til den fysiske planlægning.

Som en sidste ting vil jeg ganske kort nævne den måde, man adskiller og splitter børnenes tilværelse i et hjemmeliv med dets problemer, et institutionsliv, som skal prøve at samle op på hjemmets problemer, og et skoleliv, hvor det hele bliver læsset af og ingenting fungerer. Den type splittelse af børnenes tilværelse er noget, som i høj grad må angribes også igennem den fysiske planlægning, også ved at man ændrer sit begreb af, hvad institutioner skal være for nogle størrelser, at det f. eks. kan være noget, hvor også flere aldersgrupper kan integreres i nogle aktiviteter. Det er den form for tænkning, som er helt nødvendig.

Ingerlise Koefoed (SF):

Lige siden børnekommissionen blev nedsat, har jeg undret mig over, at den ikke skulle udstyres med repræsentanter for børnebibliotek, børneteater, børnefilm, børneradio og -TV, at en kommission, som skulle tage sig af småbørns vilkår og muligheder, slet ikke skulle interessere sig for kulturpoli-

tik. Det er rigtigt, at der samtidig blev nedsat udvalg og arbejdsgrupper om børn i kulturministeriet og undervisningsministeriet, men hvor meget samarbejde og hvor megen samtale har der været mellem småbørnskommissionen, arbejdsgruppen om børn og kultur og indskolingsudvalget?

Når man sådan skiller småbørns liv op i sektorer, er man faktisk med til at cementere en opfattelse af mennesket som delt i sektorer i overensstemmelse med de tilfældige sektorer, som ministerierne sidder og behandler, og når man tager kulturpolitikken ud for sig selv, er man med til at betragte kulturpolitikken som en knaphulsblomst, politikerne kan pynte sig med, når alt det andet alvorlige er klaret.

Det er klart, at en nedsat arbejdstid ville skabe bedre muligheder for kontakt mellem børn og forældre, men jeg synes alligevel, at socialministeren sentimentaliserer den tidsmæssigt bedre kontakt mellem børn og forældre lidt for meget. Det er ikke bare et spørgsmål om, hvor mange timer man er sammen, men også om indholdet af samværet.

Forudsætningen for, at samværet kan blive godt, er, at der er noget at putte i det: dels at forældrene har en situation arbejdsmæssigt og tryghedsmæssigt og også kulturelt, som giver dem overskuddet til at være andet end triste og sure voksne, dels at børnene, hvor de end er, og hvem de end er sammen med, får mulighed for en oplevelse af verdens mangfoldighed og af deres egen betydning for fællesskabet for på den måde at have muligheden for at udvikle sig til hele mennesker.

Børn har brug for inspiration, børn har også brug for bøger, film, teater, brug for selv at spille teater og fortælle historier og synge og danse; de har brug for andre oplevelser end de materielle, oplevelser sammen med andre børn og med voksne, der kan være deres forældre, men som også godt kan være andre voksne, der bare kan lide at være sammen med børn.

Miljøet er tit oplevelsesfattigt, siger socialministeren. Det er rigtigt, og derfor burde denne kommission have foreslået flere muligheder for oplevelser – noget af det, som hr. Waldorff foreslog om børnenes jord og den slags ting, støtte til langt bedre småbørnsbøger som modvægt mod tandløse samtryksbil-